Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δέκατο πενταμελές τμήμα)

της 12ης Φεβρουαρίου 2025*

«Οικονομική και Νομισματική Ένωση – Τραπεζική Ένωση – Ενιαίος μηχανισμός εξυγίανσης των πιστωτικών ιδρυμάτων και ορισμένων επιχειρήσεων επενδύσεων (ΕΜΕ) – Ενιαίο ταμείο εξυγίανσης (ΕΤΕ) – Απόφαση του ΕΣΕ σχετικά με τον υπολογισμό των εκ των προτέρων εισφορών για την περίοδο συνεισφοράς 2018 – Άρθρα 4, 14 και 16 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού (ΕΕ) 2015/63 – Αρχή της χρηστής διοικήσεως»

Στην υπόθεση T-406/18,

de Volksbank NV, με έδρα την Ουτρέχτη (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τους A. Kleinhout, T. Waterbolk, P. Post και M. van Zandvoort, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ενιαίου Συμβουλίου Εξυγίανσης (ΕΣΕ), εκπροσωπούμενου από τον D. Ceran και την C. De Falco, επικουρούμενους από τους H.-G. Kamann, F. Louis και P. Gey, δικηγόρους,

καθού,

υποστηριζόμενου από την

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον Δ. Τριανταφύλλου και την A. Steiblytė

παρεμβαίνουσα,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δέκατο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Kornezov, πρόεδρο, E. Buttigieg, G. Hesse, D. Petrlík (εισηγητή) και L. Spangsberg Grønfeldt, δικαστές,

γραμματέας: S. Jund, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 9ης Ιουλίου 2024,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Απόφαση

1 Με την προσφυγή που άσκησε δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, η προσφεύγουσα de Volksbank NV ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως SRB/ES/2022/46 του Ενιαίου Συμβουλίου Εξυγίανσης (ΕΣΕ), της 8ης Αυγούστου 2022, περί ανακλήσεως της αποφάσεως SRB/ES/SRF/2018/03 του ΕΣΕ, της 12ης Απριλίου 2018, σχετικά με τις εκ των προτέρων εισφορές για το 2018 προς το Ενιαίο Ταμείο Εξυγίανσης, στο μέτρο που αφορά τα ιδρύματα τα οποία μνημονεύονται στο παράρτημα Ι της παρούσας αποφάσεως, και με την οποία υπολογίζονται οι εκ των προτέρων εισφορές για το 2018 των ιδρυμάτων αυτών προς το Ενιαίο Ταμείο Εξυγίανσης (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), κατά το μέρος που την αφορά.

Ιστορικό της διαφοράς και μεταγενέστερα της ασκήσεως της προσφυγής πραγματικά περιστατικά

2 Η προσφεύγουσα, πρώην SNS Bank NV, είναι πιστωτικό ίδρυμα εγκατεστημένο στις Κάτω Χώρες.

3 Το 2016 ο όμιλος που απαρτιζόταν από την SNS Bank και τις δύο θυγατρικές της, ήτοι την ASN Bank NV και τη RegioBank NV, αναδιαρθρώθηκε, μετά δε το πέρας της αναδιαρθρώσεως, στις 31 Δεκεμβρίου 2016, οι δύο αυτές θυγατρικές απορροφήθηκαν από την SNS Bank, η οποία μετονομάστηκε, την 1η Ιανουαρίου 2017, σε de Volksbank (στο εξής: συγχώνευση του 2016).

4 Η απορρόφηση της ASN Bank και της RegioBank (στο εξής: απορροφηθείσες θυγατρικές) από την SNS Bank στις 31 Δεκεμβρίου 2016 είχε ως συνέπεια την ανάκληση των τραπεζικών αδειών λειτουργίας των δύο πρώτων ιδρυμάτων, με αποτέλεσμα η προσφεύγουσα να παραμείνει, το 2017, το μόνο ίδρυμα που ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού (ΕΕ) 806/2014 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 2014, περί θεσπίσεως ενιαίων κανόνων και διαδικασίας για την εξυγίανση πιστωτικών ιδρυμάτων και ορισμένων επιχειρήσεων επενδύσεων στο πλαίσιο ενός Ενιαίου Μηχανισμού Εξυγίανσης και ενός Ενιαίου Ταμείου Εξυγίανσης και τροποποιήσεως του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 1093/2010 (ΕΕ 2014, L 225, σ. 1).

5 Με την απόφαση SRB/ES/SRF/2018/03, της 12ης Απριλίου 2018, το ΕΣΕ καθόρισε, σύμφωνα με το άρθρο 70, παράγραφος 2, του κανονισμού 806/2014, τις εκ των προτέρων εισφορές στο Ενιαίο Ταμείο Εξυγίανσης (ΕΤΕ) (στο εξής: εκ των προτέρων εισφορές), για το 2018 (στο εξής: περίοδος συνεισφοράς 2018), των ιδρυμάτων που εμπίπτουν στις συνδυασμένες διατάξεις του άρθρου 2 και του άρθρου 67, παράγραφος 4, του κανονισμού αυτού (στο εξής: ιδρύματα), μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και η προσφεύγουσα.

6 Με επιστολή της 23ης Απριλίου 2018, η De Nederlandsche Bank NV (DNB, Τράπεζα των Κάτω Χωρών), υπό την ιδιότητά της ως εθνικής αρχής εξυγίανσης, κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, σημείο 3, του κανονισμού 806/2014, υποχρέωσε την προσφεύγουσα να καταβάλει το ποσό της εκ των προτέρων εισφοράς της για την περίοδο συνεισφοράς 2018, όπως είχε καθορισθεί από το ΕΣΕ.

7 Στις 8 Αυγούστου 2022 το ΕΣΕ εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση. Κατά το άρθρο 1 του διατακτικού της, η απόφαση αυτή ανακαλεί τη μνημονευθείσα στην ανωτέρω σκέψη 5 απόφαση (στο εξής: αρχική απόφαση) όσον αφορά τα ιδρύματα που μνημονεύονται στο παράρτημα Ι της προσβαλλομένης αποφάσεως. Από τις αιτιολογικές σκέψεις 15 έως 18 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι σκοπός της είναι να θεραπεύσει την έλλειψη αιτιολογίας της αρχικής αποφάσεως την οποία διαπίστωσε το ΕΣΕ κατόπιν της αποφάσεως της 15ης Ιουλίου 2021,

Επιτροπή κατά Landesbank Baden-Württemberg και ΕΣΕ (C-584/20 P και C-621/20 P, EU:C:2021:601), και των διατάξεων της 3ης Μαρτίου 2022, ΕΣΕ κατά Portigon και Επιτροπής (C-664/20 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2022:161), και της 3ης Μαρτίου 2022, ΕΣΕ κατά Hypo Vorarlberg Bank (C-663/20 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2022:162).

Προσβαλλόμενη απόφαση

8 Η προσβαλλόμενη απόφαση περιλαμβάνει το σώμα της αποφάσεως και τρία παραρτήματα.

9 Στο σώμα της προσβαλλομένης αποφάσεως εκτίθεται η διαδικασία καθορισμού των εκ των προτέρων εισφορών για την περίοδο συνεισφοράς 2018, η οποία εφαρμόζεται σε όλα τα ιδρύματα.

10 Ειδικότερα, στο τμήμα 6 της εν λόγω αποφάσεως, το ΕΣΕ καθόρισε το ετήσιο επίπεδο-στόχο, που μνημονεύεται στο άρθρο 4 του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2015/81 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 2014, περί ενιαίων όρων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 806/2014 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου όσον αφορά τις εκ των προτέρων εισφορές στο Ενιαίο Ταμείο Εξυγίανσης (ΕΕ 2015, L 15, σ. 1), για την περίοδο συνεισφοράς 2018 (στο εξής: ετήσιο επίπεδο-στόχος).

11 Το ΕΣΕ διευκρίνισε ότι είχε καθορίσει το ετήσιο επίπεδο-στόχο στο ένα όγδοο του 1,15 % του μέσου ποσού των καλυπτόμενων καταθέσεων, υπολογιζόμενου ανά τρίμηνο, του συνόλου των ιδρυμάτων το 2017, όπως το ποσό αυτό προέκυψε από τα στοιχεία που είχαν κοινοποιήσει τα συστήματα εγγύησης καταθέσεων σύμφωνα με το άρθρο 16 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού (ΕΕ) 2015/63 της Επιτροπής, της 21ης Οκτωβρίου 2014, για τη συμπλήρωση της οδηγίας 2014/59/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου όσον αφορά τις εκ των προτέρων συνεισφορές σε χρηματοδοτικές ρυθμίσεις εξυγίανσης (ΕΕ 2015, L 11, σ. 44).

12 Στο τμήμα 7 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το ΕΣΕ εξέθεσε τη μέθοδο που έπρεπε να εφαρμοσθεί για τον υπολογισμό των εκ των προτέρων εισφορών για την περίοδο συνεισφοράς 2018.

13 Στο τμήμα 7 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το ΕΣΕ διευκρίνισε επίσης ότι τα ιδρύματα, πλην εκείνων που καταβάλλουν κατ' αποκοπήν εισφορά λόγω του μικρότερου μεγέθους τους, όφειλαν να καταβάλουν εκ των προτέρων εισφορά προσαρμοσμένη στο προφίλ κινδύνου τους η οποία καθοριζόταν βάσει των εξής κύριων σταδίων.

14 Κατά το πρώτο στάδιο, το ΕΣΕ υπολόγισε, σύμφωνα με το άρθρο 70, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, στοιχείο α', του κανονισμού 806/2014, τη «βασική ετήσια συνεισφορά» κάθε ιδρύματος. Για τον υπολογισμό αυτόν, το ΕΣΕ έλαβε κατ' αρχάς υπόψη το σύνολο των υποχρεώσεων του οικείου ιδρύματος, το οποίο περιελάμβανε, μεταξύ άλλων, τα ποσά των ιδίων κεφαλαίων και των καλυπτόμενων καταθέσεων (στο εξής: σύνολο των υποχρεώσεων), ως είχε στις 31 Δεκεμβρίου 2016. Εν συνεχεία, αφαίρεσε από το σύνολο των υποχρεώσεων τα ίδια κεφάλαια και τον μέσο όρο των καλυπτόμενων καταθέσεων του ιδρύματος αυτού το 2016, υπολογιζόμενο ανά τρίμηνο, προκειμένου να προσδιορίσει τις καθαρές υποχρεώσεις του (στο εξής: καθαρές υποχρεώσεις). Τέλος, η CRU συνέκρινε τις καθαρές υποχρεώσεις του προαναφερθέντος ιδρύματος με τις καθαρές υποχρεώσεις όλων των ιδρυμάτων που έχουν λάβει άδεια λειτουργίας στην επικράτεια όλων των κρατών μελών που συμμετέχουν στον Ενιαίο Μηχανισμό Εξυγίανσης (ΕΜΕ).

15 Όσον αφορά ειδικότερα την περίοδο συνεισφοράς 2018, το ΕΣΕ υπολόγισε τις καθαρές υποχρεώσεις των οικείων ιδρυμάτων και, ως εκ τούτου, τη βασική ετήσια συνεισφορά τους λαμβάνοντας υπόψη το ποσό των συνολικών υποχρεώσεων των ιδρυμάτων αυτών βάσει των στοιχείων της 31ης Δεκεμβρίου 2016 και αφαιρώντας το μέσο ποσό των καλυπτόμενων καταθέσεων, υπολογιζόμενο ανά τρίμηνο, των εν λόγω ιδρυμάτων το έτος 2016.

16 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 5, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, το ΕΣΕ αφαίρεσε ορισμένα είδη υποχρεώσεων από τις καθαρές υποχρεώσεις του ιδρύματος που έπρεπε να ληφθούν υπόψη για τον καθορισμό της βασικής ετήσιας συνεισφοράς.

17 Στο δεύτερο στάδιο του υπολογισμού της εκ των προτέρων εισφοράς, το ΕΣΕ προσάρμοσε τη βασική ετήσια συνεισφορά ανάλογα με το προφίλ κινδύνου του ενδιαφερόμενου ιδρύματος, κατά το άρθρο 70, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, στοιχείο β', του κανονισμού 806/2014.

18 Εν συνεχεία, το ΕΣΕ άθροισε όλες τις προσαρμοσμένες ανάλογα με το προφίλ κινδύνου βασικές ετήσιες εισφορές και κατέληξε σε έναν «κοινό παρονομαστή» που χρησιμοποιήθηκε για τον υπολογισμό του μέρους του ετήσιου επιπέδου-στόχου που έπρεπε να καταβάλει κάθε ίδρυμα.

19 Τέλος, το ΕΣΕ υπολόγισε την εκ των προτέρων εισφορά κάθε ιδρύματος κατανέμοντας το ετήσιο επίπεδο-στόχο μεταξύ όλων των ιδρυμάτων βάσει του λόγου μεταξύ, αφενός, της προσαρμοσμένης ανάλογα με το προφίλ κινδύνου βασικής ετήσιας συνεισφοράς και, αφετέρου, του κοινού παρονομαστή.

Αιτήματα των διαδίκων

20 Η προσφεύγουσα ζητεί, κατ' ουσίαν, με το δικόγραφο της προσφυγής της από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση κατά το μέρος που την αφορά,

– να καταδικάσει το ΕΣΕ στα δικαστικά έξοδα.

21 Με το υπόμνημα που κατέθεσε στις 26 Σεπτεμβρίου 2022 και φέρει τον τίτλο «Παρατηρήσεις σχετικά με την επανέκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως στην υπόθεση T-406/18» (στο εξής: υπόμνημα της 26ης Σεπτεμβρίου 2022), η προσφεύγουσα ζητεί, προσέτι, να θεωρηθεί ότι με το δικόγραφο της προσφυγής της ζητείται η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

22 Το ΕΣΕ ζητεί αρχικώς από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη,

– επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη,

– έτι επικουρικότερον, σε περίπτωση ακυρώσεως, να διατηρήσει σε ισχύ τα αποτελέσματα της αρχικής αποφάσεως για διάστημα έξι μηνών από την ημερομηνία κατά την οποία η δικαστική απόφαση θα καταστεί αμετάκλητη,

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

23 Με τις παρατηρήσεις του επί του υπομνήματος της 26ης Σεπτεμβρίου 2022, το ΕΣΕ ζητεί, προσέτι, από το Γενικό Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η προσφυγή κατέστη άνευ αντικειμένου και να την απορρίψει ως απαράδεκτη.

24 Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη,

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

25 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το ΕΣΕ παρέβη πλείονες κανόνες δικαίου κατά τον υπολογισμό της εκ των προτέρων εισφοράς της για την περίοδο συνεισφοράς 2018 και, ιδίως, κατά την εφαρμογή της μεθόδου για τον υπολογισμό της βασικής ετήσιας συνεισφοράς της. Ειδικότερα, η προσφεύγουσα προσάπτει στο ΕΣΕ ότι υπολόγισε τις καθαρές υποχρεώσεις της βάσει στοιχείων που αφορούσαν διαφορετικές ημερομηνίες, διότι το ΕΣΕ χρησιμοποίησε δεδομένα μεταγενέστερα της συγχωνεύσεως του 2016 για να καθορίσει το ποσό του συνόλου των υποχρεώσεών της, ενώ χρησιμοποίησε, εν μέρει, δεδομένα προγενέστερα της συγχωνεύσεως αυτής για να καθορίσει το ποσό των καλυπτόμενων καταθέσεών της. Η μέθοδος αυτή οδήγησε, τοιουτοτρόπως, σε υπερεκτίμηση των καθαρών υποχρεώσεων της.

26 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει πέντε λόγους ακυρώσεως, και δη:

– πρώτον, παράβαση του άρθρου 103, παράγραφος 2, της οδηγίας 2014/59/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαΐου 2014, για τη θέσπιση πλαισίου για την ανάκαμψη και την εξυγίανση πιστωτικών ιδρυμάτων και επιχειρήσεων επενδύσεων και για την τροποποίηση της οδηγίας 82/891/ΕΟΚ του Συμβουλίου και των οδηγιών 2001/24/ΕΚ, 2004/25/ΕΚ, 2007/36/ΕΚ, 2011/35/ΕΕ, 2002/47/ΕΚ, 2012/30/ΕΕ, 2005/56/ΕΚ και 2013/36/ΕΕ, καθώς και των κανονισμών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (ΕΕ) αριθ. 1093/2010 και (ΕΕ) αριθ. 648/2012 (ΕΕ 2014, L 173, σ. 190), του άρθρου 70, παράγραφος 2, του κανονισμού 806/2014 και του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, λόγω της χρήσεως μη συγκρίσιμων δεδομένων για τον προσδιορισμό των καθαρών υποχρεώσεών της,

– δεύτερον, παράβαση του άρθρου 103, παράγραφοι 2 και 7, της οδηγίας 2014/59 και του άρθρου 290 ΣΛΕΕ, εκ του λόγου ότι η Επιτροπή «υπερέβη» τις αρμοδιότητές της,

– τρίτον, παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας,

– τέταρτον, παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου,

– πέμπτον, παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως.

27 Πρέπει να εξετασθούν, κατ' αρχάς, οι ενστάσεις απαραδέκτου που προέβαλε το ΕΣΕ και, εν συνεχεία, οι λόγοι ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα.

Επί του παραδεκτού

28 Με το υπόμνημα της 26ης Σεπτεμβρίου 2022, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, εφόσον η προσβαλλόμενη απόφαση δεν επιλύει το νομικό πρόβλημα που υπήρχε στην αρχική απόφαση, ήτοι τη χρήση μη συγκρίσιμων στοιχείων για τον υπολογισμό των καθαρών υποχρεώσεων της, δεν ήταν αναγκαίο να προσαρμόσει την προσφυγή της σύμφωνα με το άρθρο 86 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου. Ζητεί, ωστόσο, από το Γενικό Δικαστήριο να θεωρήσει, στο μέτρο που παρίσταται αναγκαίο, ότι η προσφυγή της στρέφεται και κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως.

29 Με τις παρατηρήσεις του επί του υπομνήματος της 26ης Σεπτεμβρίου 2022, το ΕΣΕ προέβαλε, κατ' ουσίαν, δύο ενστάσεις απαραδέκτου, εκ των οποίων η πρώτη κατά των αιτημάτων της προσφεύγουσας κατά της αρχικής αποφάσεως και η δεύτερη κατά του υπομνήματος της 26ης Σεπτεμβρίου 2022.

Επί του παραδεκτού των αιτημάτων κατά της αρχικής αποφάσεως

30 Το ΕΣΕ υποστηρίζει ότι τα αιτήματα που στρέφονται κατά της αρχικής αποφάσεως είναι απαράδεκτα, διότι το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως αυτής κατέστη άνευ αντικειμένου, δεδομένου ότι η απόφαση αυτή ανακλήθηκε ex tunc.

31 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα δήλωσε ότι θα παραιτηθεί των αιτημάτων της κατά της αρχικής αποφάσεως, αν το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώσει ότι η απόφαση αυτή είχε ανακληθεί και αντικατασταθεί από την προσβαλλόμενη απόφαση.

32 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η αιτιολογική σκέψη 18 της προσβαλλομένης αποφάσεως διαλαμβάνει ότι το ΕΣΕ έκρινε σκόπιμο να ανακαλέσει και να αντικαταστήσει την αρχική απόφαση όσον αφορά τα ιδρύματα που μνημονεύονται στο παράρτημα Ι της προσβαλλομένης αποφάσεως.

33 Συγκεκριμένα, το άρθρο 1 του διατακτικού της προσβαλλομένης αποφάσεως ορίζει ότι η απόφαση αυτή «ανακαλεί» την αρχική απόφαση όσον αφορά τα ιδρύματα που μνημονεύονται στο παράρτημα Ι της προσβαλλομένης αποφάσεως, η δε προσφεύγουσα μνημονεύεται στο παράρτημα αυτό.

34 Εν συνεχεία, όπως προκύπτει από το άρθρο 2 του διατακτικού της, η προσβαλλόμενη απόφαση εγκρίνει τον υπολογισμό των εκ των προτέρων εισφορών για την περίοδο συνεισφοράς 2018, όπως αυτός πραγματοποιήθηκε στο παράρτημα Ι της εν λόγω αποφάσεως, το δε παράρτημα αυτό προβλέπει τον υπολογισμό τοιαύτης εισφοράς και για την προσφεύγουσα.

35 Τέλος, η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε στις 8 Αυγούστου 2022 και, σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 4 του διατακτικού της, άρχισε να ισχύει στις 12 Απριλίου 2018, ήτοι κατά τον χρόνο ενάρξεως ισχύος της αρχικής αποφάσεως.

36 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, όπως υποστηρίζει το ΕΣΕ, η αρχική απόφαση ανακλήθηκε και αντικαταστάθηκε από την προσβαλλόμενη απόφαση όσον αφορά την προσφεύγουσα.

37 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι η προσφεύγουσα παραιτήθηκε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, από τα αιτήματά της κατά της αρχικής αποφάσεως. Επομένως, παρέλκει η εξέταση της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε το ΕΣΕ κατά των αιτημάτων αυτών.

Επί της προσαρμογής της προσφυγής

38 Με τις παρατηρήσεις του επί του υπομνήματος της 26ης Σεπτεμβρίου 2022, το ΕΣΕ υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα δεν προσάρμοσε το δικόγραφο της προσφυγής, τους λόγους ακυρώσεως και τα αιτήματά της υπό το πρίσμα της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως. Αφενός, το υπόμνημα της 26ης Σεπτεμβρίου 2022 δεν μπορεί να θεωρηθεί υπόμνημα προσαρμογής κατά την έννοια του άρθρου 86 του Κανονισμού Διαδικασίας, διότι δεν εκδηλώνει την πρόθεση της προσφεύγουσας να προσαρμόσει την προσφυγή της. Εξάλλου, το υπόμνημα αυτό φέρει τον τίτλο «Παρατηρήσεις σχετικά με την επανέκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως στην υπόθεση T-406/18», και όχι «Υπόμνημα προσαρμογής».

39 Αφετέρου, ακόμη και αν υποτεθεί ότι το υπόμνημα της 26ης Σεπτεμβρίου 2022 μπορεί να θεωρηθεί υπόμνημα προσαρμογής, δεν πληροί τις προϋποθέσεις παραδεκτού που ισχύουν για τα υπομνήματα αυτά. Συγκεκριμένα, με το υπόμνημα της 26ης Σεπτεμβρίου 2022, η προσφεύγουσα δεν προσάρμοσε κατά τρόπο μη επιδεχόμενο παρερμηνεία τα περιλαμβανόμενα στο δικόγραφο της προσφυγής αιτήματά της, καθότι δεν χαρακτήρισε τους προβληθέντες κατά της αρχικής αποφάσεως λόγους ακυρώσεως ως λόγους στρεφόμενους κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως.

40 Συναφώς, από το άρθρο 86, παράγραφοι 1 και 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, όπως ίσχυε τότε, προκύπτει ότι, οσάκις πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση αντικαθίσταται ή τροποποιείται από άλλη πράξη έχουσα το ίδιο αντικείμενο, ο προσφεύγων μπορεί, πριν από την περάτωση της προφορικής διαδικασίας ή πριν από την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου με την οποία αποφαίνεται επί της διαφοράς χωρίς διεξαγωγή ακροαματικής διαδικασίας, να προσαρμόσει την προσφυγή του προκειμένου να ληφθεί υπόψη το νέο αυτό στοιχείο. Η προσαρμογή της προσφυγής γίνεται με χωριστό δικόγραφο εντός της προβλεπόμενης στο άρθρο 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ προθεσμίας εντός της οποίας μπορεί να ζητηθεί η ακύρωση της πράξεως που δικαιολογεί την προσαρμογή της προσφυγής.

41 Κατά το άρθρο 86, παράγραφος 4, στοιχεία α′ και β′, του Κανονισμού Διαδικασίας, το υπόμνημα προσαρμογής της προσφυγής πρέπει να περιέχει, μεταξύ άλλων, τα κατόπιν προσαρμογής αιτήματα καθώς και, ενδεχομένως, τους κατόπιν προσαρμογής ισχυρισμούς και επιχειρήματα.

42 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, μολονότι είναι δικαιολογημένο να εξαρτάται η προσαρμογή της προσφυγής από την πλήρωση ορισμένων τυπικών απαιτήσεων, ωστόσο τοιαύτες απαιτήσεις δεν αποτελούν αυτοσκοπό, αλλά, αντιθέτως, αποσκοπούν στη διασφάλιση του κατ' αντιμωλίαν χαρακτήρα της διαδικασίας καθώς και στη διασφάλιση της ορθής απονομής της δικαιοσύνης. Θα ήταν όμως αντίθετο προς την ορθή απονομή της δικαιοσύνης και την οικονομία της διαδικασίας να απαιτείται από τον προσφεύγοντα που προσάρμοσε τα αιτήματά του να επαναλάβει, σε υπόμνημα προσαρμογής της προσφυγής, ισχυρισμούς και επιχειρήματα πανομοιότυπα με εκείνα που είχαν προβληθεί προς στήριξη των αιτημάτων του τα οποία βάλλουν κατά της αρχικώς προσβαλλομένης πράξεως (πρβλ. απόφαση της 24ης Ιανουαρίου 2019, Haswani κατά Συμβουλίου, C-313/17 P, EU:C:2019:57, σκέψεις 35 και 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

43 Προσέτι, το άρθρο 86 του Κανονισμού Διαδικασίας δεν απαιτεί το δικόγραφο του προσφεύγοντος να φέρει ειδικώς τον τίτλο του υπομνήματος προσαρμογής ώστε να χαρακτηρίζεται ως τέτοιο κατά την έννοια της ως άνω διατάξεως. Επομένως, προκειμένου να εξετασθεί αν ένα δικόγραφο συνιστά υπόμνημα προσαρμογής κατά την έννοια του άρθρου 86 του Κανονισμού Διαδικασίας, πρέπει να εξετάζεται η ουσία του.

44 Όσον αφορά, εν προκειμένω, το υπόμνημα της 26ης Σεπτεμβρίου 2022, αφενός, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα επισημαίνει με αυτό ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ανακάλεσε και αντικατέστησε την αρχική απόφαση, παραπέμπει στο άρθρο 86 του Κανονισμού Διαδικασίας και ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να θεωρήσει την προσφυγή της ως στρεφομένη και κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως.

45 Αφετέρου, η προσφεύγουσα υποστήριξε, με το υπόμνημα της 26ης Σεπτεμβρίου 2022, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν επέλυε το νομικό ζήτημα το οποίο είχε εγερθεί στην υπό κρίση υπόθεση και ότι ακόμη και το ΕΣΕ είχε επισημάνει, με το έγγραφο της 12ης Μαΐου 2022 με το οποίο ενημέρωσε το Γενικό Δικαστήριο για την πρόθεσή του να ανακαλέσει την αρχική απόφαση, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν θα επηρέαζε το περιεχόμενο των ισχυρισμών του. Συνεπώς, η προσφεύγουσα ανέφερε ότι δεν είχε κρίνει αναγκαίο να τροποποιήσει τους λόγους της ακυρώσεως, όπως αυτοί είχαν αναπτυχθεί στο δικόγραφο της προσφυγής.

46 Πράγματι, όπως επισημάνθηκε στις σκέψεις 7 και 32 έως 36 ανωτέρω, η προσβαλλόμενη απόφαση ανακάλεσε και αντικατέστησε την αρχική απόφαση προκειμένου να θεραπεύσει την έλλειψη αιτιολογίας την οποία είχε διαπιστώσει το ΕΣΕ κατόπιν της αποφάσεως της 15ης Ιουλίου 2021, Επιτροπή κατά Landesbank Baden-Württemberg και ΕΣΕ (C-584/20 P και C-621/20 P, EU:C:2021:601), και των διατάξεων της 3ης Μαρτίου 2022, ΕΣΕ κατά Portigon και Επιτροπής (C-664/20 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2022:161), και της 3ης Μαρτίου 2022, ΕΣΕ κατά Hypo Vorarlberg Bank (C-663/20 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2022:162).

47 Διαπιστώνεται, όμως, ότι το γεγονός και μόνον ότι θεραπεύεται η έλλειψη αιτιολογίας της αρχικής αποφάσεως δεν ασκεί επιρροή στο κρίσιμο ζήτημα το οποίο εγείρεται με την υπό κρίση προσφυγή, το οποίο αφορά τη μεθοδολογία που χρησιμοποίησε το ΕΣΕ για τον υπολογισμό της εκ των προτέρων εισφοράς της προσφεύγουσας και ειδικότερα για τον καθορισμό των καθαρών υποχρεώσεών της.

48 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα μπορούσε να μη θεωρήσει αναγκαίο να τροποποιήσει τους λόγους ακυρώσεως και τα επιχειρήματα που προέβαλε προς στήριξη της προσφυγής της κατόπιν της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.

49 Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο καθόσον, με το υπόμνημα της 26ης Σεπτεμβρίου 2022, η προσφεύγουσα δήλωσε ρητώς ότι εμμένει στο σύνολο του δικογράφου της προσφυγής της, υπό την έννοια ότι τα επιχειρήματα και οι λόγοι ακυρώσεως που προβλήθηκαν με το δικόγραφο της προσφυγής ίσχυαν και κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως.

50 Ως εκ τούτου, το υπόμνημα της 26ης Σεπτεμβρίου 2022 συνιστά υπόμνημα προσαρμογής της προσφυγής το οποίο πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 86 του Κανονισμού Διαδικασίας.

51 Κατόπιν των προεκτεθέντων, το εν λόγω υπόμνημα πρέπει να κριθεί παραδεκτό και, κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι με την προσφυγή ζητείται πλέον η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως κατά το μέρος που αφορά την προσφεύγουσα.

Επί της ουσίας

Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται παράβαση του άρθρου 103, παράγραφος 2, της οδηγίας 2014/59, του άρθρου 70, παράγραφος 2, του κανονισμού 806/2014 και του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, λόγω της χρήσεως μη συγκρίσιμων στοιχείων για τον προσδιορισμό των καθαρών υποχρεώσεων της προσφεύγουσας

52 Η προσφεύγουσα προσάπτει στο ΕΣΕ ότι χρησιμοποίησε στοιχεία που αφορούσαν διαφορετικές ημερομηνίες για τον υπολογισμό των καθαρών υποχρεώσεών της, στο μέτρο που το ΕΣΕ εκτίμησε το ποσό των συνολικών υποχρεώσεών της βάσει των στοιχείων της 31ης Δεκεμβρίου 2016, ενώ υπολόγισε το ποσό των καλυπτόμενων καταθέσεών της βάσει ενός τριμηνιαίου μέσου όρου για το 2016. Εφαρμόζοντας την προσέγγιση αυτή, το ΕΣΕ παρέβη το άρθρο 103, παράγραφος 2, της οδηγίας 2014/59, το άρθρο 70, παράγραφος 2, του κανονισμού 806/2014 και το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63.

53 Συγκεκριμένα, λόγω της συγχωνεύσεως του 2016 μεταξύ της προσφεύγουσας και των απορροφηθεισών θυγατρικών, το σύνολο των υποχρεώσεων της προσφεύγουσας που βασίζεται στα στοιχεία του τέλους του έτους περιλαμβάνει τις υποχρεώσεις της προσφεύγουσας, καθώς και των θυγατρικών αυτών, ενώ το ΕΣΕ, επιλέγοντας το μέσο ποσό των καλυπτόμενων καταθέσεων της προσφεύγουσας, δεν έλαβε υπόψη τις καλυπτόμενες καταθέσεις των ιδρυμάτων αυτών κατά τα τρία πρώτα τρίμηνα. Επομένως, το ΕΣΕ δεν αφαίρεσε όλες τις καλυπτόμενες καταθέσεις που περιλαμβάνονταν στον ισολογισμό της προσφεύγουσας στις 31 Δεκεμβρίου 2016, όπερ αντιβαίνει στη λογική της αφαιρέσεως των εν λόγω καταθέσεων.

54 Εξάλλου, μέσω τοιαύτης μεθόδου υπολογισμού των καθαρών υποχρεώσεων της προσφεύγουσας, το ΕΣΕ δεν εκτίμησε δεόντως την πραγματική της κατάσταση. Ειδικότερα, το ΕΣΕ στηρίχθηκε σε δεδομένα μεταγενέστερα της συγχωνεύσεως του 2016 για να υπολογίσει το σύνολο των υποχρεώσεών της, λαμβάνοντας επίσης υπόψη τις υποχρεώσεις των απορροφηθεισών θυγατρικών. Αντιθέτως, προκειμένου να καθορίσει το ποσό των καλυπτόμενων καταθέσεων, στηρίχθηκε σε στοιχεία τα οποία ήταν εν μέρει προγενέστερα της συγχωνεύσεως και τα οποία, επομένως, αφορούσαν μόνον την κατάσταση της προσφεύγουσας και όχι την κατάσταση των εν λόγω θυγατρικών. Μια τέτοια μέθοδος, όμως, δεν καθιστούσε δυνατή την αποτύπωση του πραγματικού προφίλ κινδύνου της προσφεύγουσας, καθόσον είχε ως συνέπεια την υπερεκτίμηση του μεγέθους της και του συναφούς κινδύνου.

55 Προσέτι, κακώς το ΕΣΕ υποστηρίζει ότι η μεθοδολογία του απορρέει από την εφαρμοστέα νομοθεσία. Συγκεκριμένα, η εν λόγω μέθοδος δεν προβλέπεται ούτε από το άρθρο 4, παράγραφοι 1 και 2, ούτε από το άρθρο 14, παράγραφοι 1 και 4, ούτε από το άρθρο 16 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63.

56 Το ΕΣΕ υποστηρίζει ότι η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας είναι αβάσιμη.

57 Πρώτον, το ΕΣΕ εφάρμοσε την ίδια μέθοδο για όλα τα ιδρύματα, οπότε, με την επιχειρηματολογία της, η προσφεύγουσα ζητεί κατ' ουσίαν να τύχει διαφορετικής μεταχειρίσεως από τα άλλα ιδρύματα. Μια τέτοια μεταχείριση, όμως, δεν είναι δικαιολογημένη.

58 Δεύτερον, η μέθοδος υπολογισμού των καλυπτόμενων καταθέσεων, όπως εφαρμόσθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση, είναι σύμφωνη με τα άρθρα 4, 5, 14 και 16 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63.

59 Τρίτον, η προσφεύγουσα δεν κατόρθωσε να καθορίσει τον τρόπο με τον οποίο ο υπολογισμός στον οποίο προέβη το ΕΣΕ αντιβαίνει στο άρθρο 103, παράγραφος 2, της οδηγίας 2014/59 ή στο άρθρο 70, παράγραφος 2, του κανονισμού 806/2014. Η επιχειρηματολογία της στηρίζεται αποκλειστικώς σε ισχυρισμούς αντλούμενους από τις αφηρημένες αρχές της συνοχής και της επιείκειας.

60 Τέταρτον, η χρήση του μέσου ποσού των καλυπτόμενων καταθέσεων διασφαλίζει ακριβέστερο τρόπο υπολογισμού των εκ των προτέρων εισφορών από εκείνον που πραγματοποιείται βάσει του συνολικού ποσού των καλυπτόμενων καταθέσεων στο τέλος του ημερολογιακού έτους.

61 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι η Επιτροπή εξέδωσε τον κατ' εξουσιοδότηση κανονισμό 2015/63 κατ' εφαρμογήν εξουσιοδοτήσεως που της παρέσχε ο νομοθέτης της Ευρωπαϊκής Ένωσης με το άρθρο 103, παράγραφοι 7 και 8, της οδηγίας 2014/59, προκειμένου, μεταξύ άλλων, να διευκρινίσει την έννοια της προσαρμογής των εκ των προτέρων εισφορών στο προφίλ κινδύνου των ιδρυμάτων και τις υποχρεώσεις παροχής πληροφοριών. Βάσει του άρθρου 70, παράγραφος 6, του κανονισμού 806/2014, ο ως άνω κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός έχει εφαρμογή στον υπολογισμό των εκ των προτέρων εισφορών που εισπράχθηκαν βάσει του κανονισμού αυτού.

62 Με τον υπό κρίση λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα αμφισβητεί το πρώτο στάδιο του υπολογισμού των εκ των προτέρων εισφορών και, ειδικότερα, τη μέθοδο που χρησιμοποίησε το ΕΣΕ για τον καθορισμό των καθαρών υποχρεώσεών της για τον υπολογισμό της βασικής ετήσιας συνεισφοράς της.

63 Συναφώς, από τις αιτιολογικές σκέψεις 27, 28 και 31 της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθώς και από τις επεξηγήσεις που παρέσχε το ΕΣΕ κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, προκύπτει ότι, προκειμένου να υπολογίσει τις καθαρές υποχρεώσεις της προσφεύγουσας και, ως εκ τούτου, τη βασική ετήσια συνεισφορά της, το ΕΣΕ χρησιμοποίησε, αφενός, το ποσό των συνολικών υποχρεώσεων της προσφεύγουσας στις 31 Δεκεμβρίου 2016, στηριζόμενο τοιουτοτρόπως σε δεδομένα μεταγενέστερα της συγχωνεύσεως του 2016, και, αφετέρου, το μέσο ποσό των καλυπτόμενων καταθέσεών της, υπολογιζόμενο ανά τρίμηνο, το 2016, οπότε το ποσό αυτό καθορίσθηκε βάσει δεδομένων που ήσαν κατά μεγάλο μέρος προγενέστερα της εν λόγω συγχωνεύσεως.

64 Επομένως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, χρησιμοποιώντας τη μέθοδο που περιγράφεται στη σκέψη 63 ανωτέρω, το ΕΣΕ παρέβη το άρθρο 103, παράγραφος 2, της οδηγίας 2014/59, το άρθρο 70, παράγραφος 2, του κανονισμού 806/2014 και το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63. Προσέτι, υποστηρίζοντας ότι η εφαρμογή της εν λόγω μεθόδου δεν είχε παράσχει στο ΕΣΕ τη δυνατότητα να λάβει δεόντως υπόψη την πραγματική της κατάσταση και το πραγματικό προφίλ κινδύνου της, υποστηρίζει, στην πραγματικότητα, ότι το ΕΣΕ όφειλε να εφαρμόσει τις εν λόγω διατάξεις υπό το πρίσμα της αρχής της χρηστής διοικήσεως, η οποία επιβάλλει στα όργανα της Ένωσης να εξετάζουν με επιμέλεια και αμεροληψία όλα τα κρίσιμα στοιχεία της συγκεκριμένης περιπτώσεως.

65 Προκειμένου να εκτιμηθεί το βάσιμο της επιχειρηματολογίας αυτής, υπενθυμίζεται κατ' αρχάς ότι από το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 προκύπτει ότι εναπόκειται στο ΕΣΕ να υπολογίσει την εκ των προτέρων εισφορά κάθε ιδρύματος βάσει των πληροφοριών που παρέχει το ίδρυμα αυτό σύμφωνα με το άρθρο 14 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού.

66 Το άρθρο 14, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 ορίζει ότι τα ιδρύματα πρέπει να υποβάλλουν στο ΕΣΕ τις τελευταίες εγκεκριμένες ετήσιες οικονομικές καταστάσεις που ήταν διαθέσιμες, το αργότερο, στις 31 Δεκεμβρίου του έτους που προηγείται της περιόδου συνεισφοράς (στο εξής: έτος N-1). Οι εν λόγω οικονομικές καταστάσεις πρέπει να συνοδεύονται από τη γνωμοδότηση που υποβάλλεται από τον νόμιμο ελεγκτή ή το ελεγκτικό γραφείο.

67 Διαπιστώνεται όμως ότι, λαμβανομένου υπόψη του χρόνου που απαιτείται για την οριστικοποίηση τέτοιων οικονομικών καταστάσεων, οι πληροφορίες αυτές αφορούσαν, κατά κανόνα, το προτελευταίο έτος πριν από την οικεία περίοδο συνεισφοράς ή, υπό εξαιρετικές περιστάσεις, μια λογιστική χρήση η οποία άρχισε κατά τη διάρκεια του προτελευταίου αυτού έτους και έληξε κατά τη διάρκεια του έτους N-1 (στο εξής, για τις δύο αυτές περιόδους: έτος αναφοράς N-2).

68 Επομένως, από τον συνδυασμό του άρθρου 4, παράγραφος 1, και του άρθρου 14, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 προκύπτει ότι εναπόκειται στο ΕΣΕ να υπολογίσει τις εκ των προτέρων εισφορές βάσει των πληροφοριών σχετικά με τις τελευταίες εγκεκριμένες και πιστοποιημένες ετήσιες οικονομικές καταστάσεις οι οποίες είναι διαθέσιμες στις 31 Δεκεμβρίου του έτους N-1 (πρβλ. απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, σκέψη 42), εξυπακουομένου ότι οι πληροφορίες αυτές αφορούν τις οικονομικές καταστάσεις που αναφέρονται στο έτος αναφοράς N-2.

69 Στο πλαίσιο αυτό, το ΕΣΕ υποστηρίζει ότι το άρθρο 4, παράγραφος 2, καθώς και τα άρθρα 5 και 16 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 περιέχουν στοιχεία σχετικά με τα χρονικά σημεία του έτους αναφοράς N-2 τα οποία είναι κρίσιμα για τον καθορισμό του ποσού των καλυπτόμενων καταθέσεων το οποίο αφαιρείται από το σύνολο των υποχρεώσεων στο πλαίσιο του υπολογισμού της βασικής ετήσιας συνεισφοράς. Ειδικότερα, κατά το ΕΣΕ, από τις εν λόγω διατάξεις προκύπτει ότι τέτοιες χρονικές στιγμές αντιστοιχούν στο τέλος των τριμήνων του έτους αναφοράς N-2, οπότε το ΕΣΕ οφείλει να λαμβάνει υπόψη, για τον εν λόγω υπολογισμό, το μέσο ποσό των καλυπτόμενων καταθέσεων κατά το έτος αυτό, υπολογιζόμενο ανά τρίμηνο.

70 Προκειμένου να εξετασθεί ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως, δεν είναι αναγκαίο να εκτιμηθεί αν το άρθρο 4, παράγραφος 2, και τα άρθρα 5 και 16 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 επιτρέπουν στο ΕΣΕ να λάβει υπόψη ένα τέτοιο μέσο ποσό των καλυπτόμενων καταθέσεων για τον υπολογισμό των βασικών ετήσιων εισφορών, ή ακόμη και αν το υποχρεώνουν να το πράξει.

71 Συγκεκριμένα, από τα δικόγραφα της προσφεύγουσας προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί κατ' ανάγκην τη χρήση του μέσου ποσού των καλυπτόμενων καταθέσεων, υπολογιζόμενου ανά τρίμηνο, για τον υπολογισμό των καθαρών υποχρεώσεων, αλλά προσάπτει στο ΕΣΕ, πρωτίστως, ότι χρησιμοποίησε στοιχεία που αφορούσαν διαφορετικές χρονικές στιγμές για τον υπολογισμό αυτόν.

72 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να εξετασθεί αν, όταν το ΕΣΕ λαμβάνει υπόψη, για τον υπολογισμό των καθαρών υποχρεώσεων, το μέσο ποσό των καλυπτόμενων καταθέσεων, υπολογιζόμενο ανά τρίμηνο, του έτους αναφοράς N-2 μπορεί συγχρόνως να λάβει υπόψη, για τον ίδιο υπολογισμό, το ποσό του συνόλου των υποχρεώσεων όπως αυτό εμφανίζεται στο τέλος του έτους αναφοράς N-2, και όχι το μέσο ποσό των συνολικών υποχρεώσεων υπολογιζόμενο ανά τρίμηνο, εξυπακουομένου ότι το ποσό αυτό του συνόλου των υποχρεώσεων περιλαμβάνει επίσης το ποσό των καλυπτόμενων καταθέσεων (βλ. σκέψη 14 ανωτέρω).

73 Συναφώς, επισημαίνεται ότι ούτε το άρθρο 4, παράγραφος 1, ούτε το άρθρο 14, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 περιέχουν ειδικές απαιτήσεις όσον αφορά το ζήτημα αν το ΕΣΕ υποχρεούται, για τον καθορισμό των καθαρών υποχρεώσεων, να λάβει υπόψη το ποσό των συνολικών υποχρεώσεων στο τέλος του έτους αναφοράς N-2 ή το μέσο ποσό τους κατά τη διάρκεια του έτους αυτού. Τέτοιες απαιτήσεις δεν προκύπτουν ούτε από καμία άλλη διάταξη του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, της οδηγίας 2014/59 ή του κανονισμού 806/2014.

74 Κατά συνέπεια, διαπιστώνεται ότι το άρθρο 4, παράγραφος 1, και το άρθρο 14, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 παρέχουν στο ΕΣΕ εξουσία εκτιμήσεως όσον αφορά το κρίσιμο χρονικό σημείο για τον καθορισμό του ποσού των συνολικών υποχρεώσεων για τον υπολογισμό των καθαρών υποχρεώσεων.

75 Προκειμένου όμως να τηρηθεί η ισορροπία των εξουσιών, χαρακτηριστικό της θεσμικής δομής της Ένωσης, μια τέτοια εξουσία εκτιμήσεως, την οποία έχει αναθέσει η Επιτροπή στο ΕΣΕ, πρέπει να είναι σαφώς οριοθετημένη και η χρήση της πρέπει να υπόκειται σε αυστηρό έλεγχο υπό το πρίσμα αντικειμενικών κριτηρίων που απορρέουν από τη ρύθμιση με την οποία συνδέεται το ΕΣΕ (πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 18ης Ιουνίου 2024, Επιτροπή κατά ΕΣΕ, C-551/22 P, EU:C:2024:520, σκέψεις 70 και 72).

76 Επομένως, πρέπει, μεταξύ άλλων, να διασφαλίζεται ότι το ΕΣΕ άσκησε την εν λόγω εξουσία εκτιμήσεως κατά τρόπο σύμφωνο προς τους κανόνες δικαίου υπέρτερης τυπικής ισχύος και, ειδικότερα, σύμφωνα με τον σκοπό και τη γενική οικονομία της νομικής πράξεως που αποτελεί τη νομική βάση της, ήτοι της οδηγίας 2014/59 (βλ. σκέψη 61 ανωτέρω), καθώς και με τις γενικές αρχές του δικαίου, όπως είναι η αρχή της χρηστής διοικήσεως (πρβλ. αποφάσεις της 30ής Σεπτεμβρίου 2010, EMI Group, C-581/08, EU:C:2010:559, σκέψη 42, της 26ης Μαΐου 1998, Costacurta κατά Επιτροπής, T-177/96, EU:T:1998:109, σκέψη 45, και της 3ης Οκτωβρίου 2019, BASF και REACH & colours κατά ECHA, T-806/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:724, σκέψη 79).

77 Συναφώς, αφενός, υπενθυμίζεται ότι η αρχή της χρηστής διοικήσεως, όπως κατοχυρώνεται στο άρθρο 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, επιβάλλει στα θεσμικά και λοιπά όργανα της Ένωσης την υποχρέωση να εξετάζουν με επιμέλεια και αμεροληψία όλα τα κρίσιμα στοιχεία της συγκεκριμένης περιπτώσεως (πρβλ. αποφάσεις της 21ης Νοεμβρίου 1991, Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, σκέψη 14, της 9ης Σεπτεμβρίου 2008, Bayer CropScience κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-75/06, EU:T:2008:317, σκέψη 84, και της 23ης Σεπτεμβρίου 2009, Εσθονία κατά Επιτροπής, T-263/07, EU:T:2009:351, σκέψη 99).

78 Αφετέρου, η βασική ετήσια συνεισφορά, όπως προβλέπεται στο άρθρο 103, παράγραφος 2, της οδηγίας 2014/59 και στο άρθρο 70, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, στοιχείο α', του κανονισμού 806/2014, στηρίζεται σε ένα αναλογικό ποσό των καθαρών υποχρεώσεων κάθε ιδρύματος σε σχέση με τις καθαρές υποχρεώσεις των λοιπών ιδρυμάτων. Επομένως, η αναλογία αυτή αντικατοπτρίζει τη γενική οικονομία του καθεστώτος των εκ των προτέρων εισφορών, κατά την οποία η βασική ετήσια συνεισφορά πρέπει πρωτίστως να αντικατοπτρίζει το μέγεθος κάθε ιδρύματος σε συνάρτηση με τις υποχρεώσεις του.

79 Η ίδια ακριβώς απαίτηση προκύπτει από τις προπαρασκευαστικές εργασίες της οδηγίας 2014/59, και ιδίως από τις σελίδες 58 και 59 της από 6 Ιουνίου 2012 μελέτης επιπτώσεων η οποία συνοδεύει την πρόταση η οποία κατέληξε στην έκδοση της οδηγίας αυτής [SWD(2012) 166 final], οι οποίες αναφέρουν ότι ο υπολογισμός των βασικών ετήσιων εισφορών σε συνάρτηση με τις υποχρεώσεις

των ιδρυμάτων καθιστά δυνατή την εκτίμηση του μεγέθους των ιδρυμάτων αυτών, οπότε ο υπολογισμός αυτός αποσκοπεί στο να διασφαλίσει ότι τα ιδρύματα με μεγάλο μέγεθος καταβάλλουν υψηλότερες εισφορές.

80 Η σημασία της συνεκτιμήσεως του μεγέθους τονίζεται επίσης στην αιτιολογική σκέψη 5 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, η οποία ορίζει ρητώς ότι η εκ των προτέρων εισφορά πρέπει να αντικατοπτρίζει το μέγεθος των οικείων ιδρυμάτων. Όπως προκύπτει από την ίδια αιτιολογική σκέψη, το μέγεθος ενός ιδρύματος αποτελεί πράγματι έναν πρώτο δείκτη του προφίλ κινδύνου του, διότι όσο πιο σημαντικό είναι ένα ίδρυμα τόσο πιθανότερο είναι, σε περίπτωση δυσχερειών, το ΕΣΕ να κρίνει ότι είναι προς το δημόσιο συμφέρον να προβεί στην εξυγίανσή του και να χρησιμοποιήσει το ΕΤΕ προκειμένου να διασφαλίσει την αποτελεσματική εφαρμογή των εργαλείων εξυγιάνσεως.

81 Στο πλαίσιο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι η βασική ετήσια συνεισφορά πρέπει να αντικατοπτρίζει το μέγεθος των ιδρυμάτων, προκειμένου να διασφαλίζεται ότι παρέχονται επαρκείς χρηματοοικονομικοί πόροι στον ΕΜΕ για την αποτελεσματική εφαρμογή των εργαλείων εξυγιάνσεως και ότι τα ιδρύματα ενθαρρύνονται να εφαρμόζουν λιγότερο ριψοκίνδυνες μεθόδους λειτουργίας, μειώνοντας, μεταξύ άλλων, τις καθαρές υποχρεώσεις τους (πρβλ. απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 2023, Banque postale κατά ΕΣΕ, T-383/21, EU:T:2023:845, σκέψεις 175 και 176).

82 Υπό τις συνθήκες αυτές, εναπόκειται στο ΕΣΕ να υπολογίσει τις βασικές ετήσιες συνεισφορές κατά τρόπο που να αντικατοπτρίζει, με επαρκή ακρίβεια, το μέγεθος των οικείων ιδρυμάτων καθώς και τον σχετικό κίνδυνο σε συνάρτηση με τις υποχρεώσεις τους, ούτως ώστε τα ιδρύματα με σημαντικές υποχρεώσεις να καταβάλλουν υψηλότερες εκ των προτέρων εισφορές από τα ιδρύματα με πιο περιορισμένες υποχρεώσεις –υπό την επιφύλαξη της προσαρμογής των εισφορών αυτών σε σχέση με τους σχετικούς δείκτες κινδύνου– και τα ιδρύματα να έχουν κίνητρο να υιοθετήσουν λιγότερο ριψοκίνδυνες μεθόδους λειτουργίας, μειώνοντας, μεταξύ άλλων, το ποσό των καθαρών υποχρεώσεών τους.

83 Μολονότι, όμως, η μέθοδος που περιγράφεται στη σκέψη 63 ανωτέρω μπορεί, κατά κανόνα, να αντικατοπτρίζει, κατά τρόπο αρκούντως ακριβή, το μέγεθος των οικείων ιδρυμάτων, εντούτοις ενδέχεται να μην ισχύει το ίδιο σε ορισμένες ειδικές περιπτώσεις που πιθανώς να προκύψουν όταν το σύνολο των υποχρεώσεων και οι καλυπτόμενες καταθέσεις συγκεκριμένου ιδρύματος παρουσιάζουν σημαντική εξέλιξη κατά τη διάρκεια του έτους αναφοράς N-2, βαίνουσα πέραν των συνήθων διακυμάνσεων των υποχρεώσεων αυτών κατά τη διάρκεια του έτους. Η εξέλιξη αυτή μπορεί να οφείλεται, μεταξύ άλλων, σε μεταβολή της δομής του εν λόγω ιδρύματος, όπως αυτή που προκύπτει κατόπιν συγχωνεύσεως ή απορροφήσεως.

84 Επομένως, αν το ΕΣΕ αντιμετωπίζει μια τέτοια ιδιαίτερη κατάσταση, από την αρχή της χρηστής διοικήσεως προκύπτει ότι οφείλει να εξετάζει με επιμέλεια και αμεροληψία όλα τα κρίσιμα στοιχεία της συγκεκριμένης περιπτώσεως στο πλαίσιο της ασκήσεως της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει για την οποία έγινε λόγος στη σκέψη 74 ανωτέρω.

85 Κατά συνέπεια, όταν ένα ίδρυμα υποβάλλει στο ΕΣΕ συγκεκριμένα, αριθμητικά και επαληθεύσιμα στοιχεία από τα οποία προκύπτει ότι, λόγω ουσιαστικής μεταβολής της δομής του κατά τη διάρκεια του έτους αναφοράς N-2, το σύνολο των υποχρεώσεών του και το ποσό των καλυπτόμενων καταθέσεών του έχουν μεταβληθεί σημαντικά, με αποτέλεσμα η μέθοδος υπολογισμού των καθαρών υποχρεώσεων να μην αντικατοπτρίζει πλέον με επαρκή ακρίβεια το

μέγεθός του, εναπόκειται στο ΕΣΕ να λάβει υπόψη τα στοιχεία αυτά προκειμένου να διασφαλίσει ότι ο υπολογισμός των καθαρών υποχρεώσεων του οικείου ιδρύματος πληροί τις απαιτήσεις που μνημονεύθηκαν στις σκέψεις 75 έως 82 ανωτέρω.

86 Εν προκειμένω, κατ' αρχάς, διαπιστώνεται ότι η συγχώνευση του 2016 μεταξύ της προσφεύγουσας και των απορροφηθεισών θυγατρικών είχε ως συνέπεια ότι, στις 31 Δεκεμβρίου 2016, το ποσό των συνολικών υποχρεώσεων της προσφεύγουσας αυξήθηκε σημαντικά, καθόσον περιέλαβε – αντιθέτως προς τα τρία πρώτα τρίμηνα του 2016– τα ποσά των συνολικών υποχρεώσεων και των καλυπτόμενων καταθέσεων των εν λόγω θυγατρικών.

87 Εν συνεχεία, προκειμένου να υπολογίσει τις καθαρές υποχρεώσεις της προσφεύγουσας και, ως εκ τούτου, τη βασική ετήσια συνεισφορά της, το ΕΣΕ στηρίχθηκε στη μέθοδο που περιγράφεται στη σκέψη 63 ανωτέρω, κατά την οποία χρησιμοποίησε το ποσό του συνόλου των υποχρεώσεων της προσφεύγουσας βάσει των στοιχείων της 31ης Δεκεμβρίου 2016, ενώ για το ποσό των καλυπτόμενων καταθέσεων που αφαιρούνται από το ποσό των συνολικών υποχρεώσεων, έλαβε υπόψη το μέσο ποσό των καλυπτόμενων καταθέσεών της, υπολογιζόμενο ανά τρίμηνο, κατά τη διάρκεια του 2016.

88 Επομένως, όσον αφορά τις καλυπτόμενες καταθέσεις που αφαιρέθηκαν από το ποσό των συνολικών υποχρεώσεων στο πλαίσιο του υπολογισμού των καθαρών υποχρεώσεων της προσφεύγουσας, η μέθοδος που περιγράφεται στη σκέψη 63 ανωτέρω έλαβε υπόψη εν μέρει μόνον τη συγχώνευση του 2016. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από την υποσημείωση 22 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το ΕΣΕ προσέθεσε τα τέσσερα ποσά των καλυπτόμενων καταθέσεων που κατείχε η προσφεύγουσα στο τέλος κάθε τριμήνου του 2016 και, εν συνεχεία, διαίρεσε το σύνολο των ποσών αυτών διά τέσσερα, προκειμένου να προκύψει ο τριμηνιαίος μέσος όρος τους. Κατά συνέπεια, όσον αφορά τα τρία πρώτα τρίμηνα του 2016, το ΕΣΕ έλαβε υπόψη μόνον τις καλυπτόμενες καταθέσεις της προσφεύγουσας, χωρίς να συμπεριλάβει τις καλυπτόμενες καταθέσεις των απορροφηθεισών θυγατρικών. Μόλις στο τέλος του τελευταίου τριμήνου του έτους αυτού, κατόπιν της συγχωνεύσεως του 2016, το ΕΣΕ έλαβε υπόψη το ποσό των καλυπτόμενων καταθέσεων της προσφεύγουσας το οποίο περιελάμβανε και το ποσό των καλυπτόμενων καταθέσεων των εν λόγω θυγατρικών. Επομένως, το ποσό των καλυπτόμενων καταθέσεων της προσφεύγουσας, το οποίο αφαιρέθηκε από το ποσό των συνολικών υποχρεώσεών της για τους σκοπούς του υπολογισμού των καθαρών υποχρεώσεων, αποτελείτο μόνον από το ένα τέταρτο περίπου των καλυπτόμενων καταθέσεων που κατείχαν οι εν λόγω θυγατρικές κατά τη διάρκεια του 2016.

89 Αντιθέτως, όσον αφορά τον καθορισμό του ποσού των συνολικών υποχρεώσεων της προσφεύγουσας, το ΕΣΕ στηρίχθηκε μόνο στην κατάσταση του συνόλου των υποχρεώσεών της στις 31 Δεκεμβρίου 2016, ήτοι στο ποσό που προέκυψε από τη συγχώνευση του 2016. Τοιουτοτρόπως, δεν έλαβε υπόψη τα ποσά του συνόλου των υποχρεώσεών της προσφεύγουσας στο τέλος των τριών πρώτων τριμήνων του έτους 2016, τα οποία δεν περιελάμβαναν το σύνολο των υποχρεώσεων των απορροφηθεισών θυγατρικών. Επομένως, το ποσό των συνολικών υποχρεώσεων της προσφεύγουσας περιελάμβανε το σύνολο των υποχρεώσεων των εν λόγω θυγατρικών, εξυπακουομένου ότι το ποσό αυτό περιελάμβανε επίσης το σύνολο των καλυπτόμενων καταθέσεων της προσφεύγουσας στις 31 Δεκεμβρίου 2016, συμπεριλαμβανομένου του συνόλου των καλυπτόμενων καταθέσεων των εν λόγω θυγατρικών (βλ. σκέψη 14 ανωτέρω).

90 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, κατά τον υπολογισμό των καθαρών υποχρεώσεων της προσφεύγουσας από το ΕΣΕ, η πρώτη συνιστώσα της πράξεως αυτής, ήτοι ο υπολογισμός του συνόλου των υποχρεώσεών της, στηρίχθηκε εξ ολοκλήρου στην κατάσταση της προσφεύγουσας κατόπιν της συγχωνεύσεως του 2016, ενώ η άλλη συνιστώσα της ίδιας πράξεως, ήτοι ο υπολογισμός του ποσού των καλυπτόμενων καταθέσεών της, το οποίο εν συνεχεία έπρεπε να αφαιρεθεί από το σύνολο των υποχρεώσεων, στηρίχθηκε, σε μεγάλο βαθμό, στην κατάσταση της προσφεύγουσας πριν από τη συγχώνευση αυτή. Υπό τις συνθήκες αυτές, και λαμβανομένου υπόψη του εύρους της μεταβολής όλων αυτών των υποχρεώσεων με τη συγχώνευση του 2016, ένας τέτοιος υπολογισμός των καθαρών υποχρεώσεων δεν αντικατόπτριζε, κατά τρόπο αρκούντως ακριβή, το μέγεθος της προσφεύγουσας και, ως εκ τούτου, τον σχετικό κίνδυνο.

91 Επομένως, το ΕΣΕ δεν έλαβε υπόψη όλα τα κρίσιμα στοιχεία της υπό κρίση υποθέσεως στο πλαίσιο της ασκήσεως της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει, για την οποία έγινε λόγος στη σκέψη 74 ανωτέρω, προκειμένου να βεβαιωθεί ότι ο υπολογισμός των καθαρών υποχρεώσεων της προσφεύγουσας πληρούσε τις απαιτήσεις που μνημονεύθηκαν στις σκέψεις 75 έως 82 ανωτέρω.

92 Κατά συνέπεια, το ΕΣΕ άσκησε την εξουσία του εκτιμήσεως, την οποία διέθετε στο πλαίσιο του υπολογισμού της βασικής ετήσιας συνεισφοράς της προσφεύγουσας, κατά τρόπο που αντιβαίνει στο άρθρο 4, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, όπως ερμηνεύεται σύμφωνα με το άρθρο 103, παράγραφος 2, της οδηγίας 2014/59 και το άρθρο 70, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, στοιχείο α', του κανονισμού 806/2014, καθώς και στην αρχή της χρηστής διοικήσεως.

93 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από την επιχειρηματολογία του ΕΣΕ.

94 Πρώτον, ακόμη και αν υποτεθεί ότι, όπως υποστηρίζει το ΕΣΕ, ήταν υποχρεωμένο, δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφοι 1 και 2, και των άρθρων 5 και 16 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, να λάβει υπόψη το μέσο ποσό των καλυπτόμενων καταθέσεων, υπολογιζόμενο ανά τρίμηνο, για τον υπολογισμό των καθαρών υποχρεώσεων της προσφεύγουσας, οι διατάξεις αυτές δεν του επέβαλαν, ωστόσο, να λάβει υπόψη στοιχεία τα οποία αφορούσαν διαφορετικά χρονικά σημεία στο πλαίσιο του υπολογισμού αυτού.

95 Δεύτερον, το ΕΣΕ δεν μπορεί να δικαιολογήσει την εφαρμογή της μεθόδου που εκτίθεται στη σκέψη 63 ανωτέρω επικαλούμενο τη μέριμνά του να διασφαλίσει τη συνοχή της μεθόδου υπολογισμού των καθαρών υποχρεώσεων με τη μέθοδο που εφαρμόζεται για τον καθορισμό του ετήσιου επιπέδου-στόχου.

96 Συγκεκριμένα, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η εκτίμηση αυτή είναι λυσιτελής, το ΕΣΕ όφειλε, υπό το πρίσμα των αρχών που υπομνήσθηκαν στις σκέψεις 82 έως 85 ανωτέρω, να λάβει υπόψη την ειδική κατάσταση της προσφεύγουσας, προκειμένου να βεβαιωθεί ότι ο υπολογισμός των καθαρών υποχρεώσεών της αντικατόπτριζε το μέγεθός της κατά τρόπο αρκούντως ακριβή.

97 Τρίτον, το ΕΣΕ υποστηρίζει ότι η χρήση του μέσου ποσού των καλυπτόμενων καταθέσεων, υπολογιζόμενου ανά τρίμηνο, καθιστά δυνατή την καταπολέμηση της καταχρηστικής εφαρμογής ορισμένων λογιστικών πρακτικών, των καιροσκοπικών συμπεριφορών, των βραχυπρόθεσμων αποτελεσμάτων και των εποχιακών περιόδων αιχμής.

98 Ωστόσο, δεν αποδεικνύεται για ποιον λόγο μια τέτοια περίσταση θα μπορούσε να εμποδίσει το ΕΣΕ να λάβει υπόψη το μέσο ποσό των λοιπών κατηγοριών υποχρεώσεων, υπολογιζόμενο ανά τρίμηνο, υπό την προϋπόθεση ότι έχουν τεθεί στη διάθεσή του στοιχεία σχετικά με το ποσό αυτό και ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις που εκτίθενται στη σκέψη 85 ανωτέρω.

99 Κατόπιν των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτός ο πρώτος λόγος ακυρώσεως και να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση κατά το μέρος που αφορά την προσφεύγουσα, παρέλκει δε η εξέταση των λοιπών λόγων ακυρώσεως.

Επί του περιορισμού των διαχρονικών αποτελεσμάτων της αποφάσεως

100 Το ΕΣΕ ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να διατηρήσει σε ισχύ, σε περίπτωση ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, τα αποτελέσματά της έως την αντικατάστασή της ή, τουλάχιστον, επί εξάμηνο από την ημερομηνία κατά την οποία η δικαστική απόφαση θα καταστεί αμετάκλητη, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα θα εξακολουθήσει να υποχρεούται να συνεισφέρει στο ΕΤΕ, δεδομένου ότι δεν ενδείκνυται η επιστροφή των ποσών εν αναμονή της εκδόσεως νέας αποφάσεως.

101 Συναφώς, το ΕΣΕ διευκρίνισε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι η ακύρωση χωρίς διατήρηση των διαχρονικών αποτελεσμάτων της προσβαλλομένης αποφάσεως θα μπορούσε να πλήξει την ομαλή εφαρμογή του κανονισμού 806/2014, της οδηγίας 2014/59 και του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, δεδομένου ότι πρέπει να ληφθεί υπόψη όχι μόνον το ποσό της εκ των προτέρων εισφοράς της προσφεύγουσας, αλλά και όλες οι εισφορές που μπορούν να επιστραφούν από το ΕΤΕ υπό ανάλογες περιστάσεις.

102 Η προσφεύγουσα επισήμανε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι δεν αντιτίθεται σε ενδεχόμενο περιορισμό των διαχρονικών αποτελεσμάτων της προσβαλλομένης αποφάσεως σε περίπτωση ακυρώσεώς της από το Γενικό Δικαστήριο.

103 Κατά το άρθρο 264, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, ο δικαστής της Ένωσης μπορεί, εφόσον το κρίνει αναγκαίο, να προσδιορίσει εκείνα τα έννομα αποτελέσματα της ακυρωθείσας πράξεως που θεωρούνται οριστικά. Κατά την άσκηση της εξουσίας που του απονέμει το άρθρο αυτό, ο δικαστής της Ένωσης λαμβάνει υπόψη την τήρηση της αρχής της ασφάλειας δικαίου και άλλων δημόσιων ή ιδιωτικών συμφερόντων (πρβλ. απόφαση της 25ης Φεβρουαρίου 2021, Επιτροπή κατά Σουηδίας, C-389/19 P, EU:C:2021:131, σκέψη 72 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία· πρβλ. επίσης απόφαση της 22ας Δεκεμβρίου 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, σκέψη 122).

104 Συνακόλουθα, το άρθρο 264, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ έχει ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι επιτρέπει, για ένα εύλογο χρονικό διάστημα, τη διατήρηση σε ισχύ των αποτελεσμάτων ακυρωθείσας αποφάσεως, τόσο για λόγους ασφάλειας δικαίου όσο και για λόγους σχετικούς με την αποφυγή διακοπής ή καθυστερήσεων στην εφαρμογή πολιτικών που υλοποιούνται ή υποστηρίζονται από την Ένωση (πρβλ. απόφαση της 27ης Ιανουαρίου 2021, Πολωνία κατά Επιτροπής, T-699/17, EU:T:2021:44, σκέψη 61 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

105 Όσον αφορά, ειδικότερα, τον τομέα της εισπράξεως των εκ των προτέρων εισφορών, ο δικαστής της Ένωσης διατήρησε στο παρελθόν σε ισχύ τα διαχρονικά αποτελέσματα των ακυρωθεισών πράξεων όταν η επιστροφή τέτοιων εισφορών, κατόπιν της εν λόγω ακυρώσεως, ενείχε τον κίνδυνο να στερήσει από το ΕΤΕ τα χρηματοδοτικά μέσα που θα μπορούσαν να αποδειχθούν αναγκαία για τη διασφάλιση της σταθερότητας της ζώνης του ευρώ και της χρηματοπιστωτικής σταθερότητας της Ένωσης. Τούτο θα μπορούσε να συμβεί, μεταξύ άλλων, αν το ΕΤΕ ήταν

υποχρεωμένο να καταβάλει, πέραν του ποσού της εκ των προτέρων εισφοράς του ιδρύματος που είχε ασκήσει την προσφυγή, τα ποσά των εκ των προτέρων εισφορών άλλων ιδρυμάτων που άσκησαν παρόμοια προσφυγή προβάλλοντας τον ίδιο λόγο ακυρώσεως με εκείνον που έγινε δεκτός με την επίμαχη προσφυγή [πρβλ. αποφάσεις της 15ης Ιουλίου 2021, Επιτροπή κατά Landesbank Baden-Württemberg και ΕΣΕ, C-584/20 P και C-621/20 P, EU:C:2021:601, σκέψη 177, και της 10ης Απριλίου 2024, Dexia κατά ΕΣΕ (Εκ των προτέρων εισφορές 2022), T-411/22, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως, EU:T:2024:216, σκέψεις 70 έως 74].

106 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι, αφενός, το ποσό της εκ των προτέρων εισφοράς που θα έπρεπε να επιστραφεί στην προσφεύγουσα για την περίοδο συνεισφοράς 2018, κατόπιν της ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, είναι περιορισμένου ύψους σε σύγκριση με το συνολικό ποσό των χρηματοδοτικών μέσων που διαθέτει το ΕΤΕ.

107 Αφετέρου, ερωτηθέν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το ΕΣΕ δεν προσδιόρισε άλλες υποθέσεις στις οποίες ιδρύματα πλην της προσφεύγουσας να έχουν ασκήσει παρόμοια προσφυγή ευρισκόμενα σε κατάσταση συγκρίσιμη με εκείνη της υπό κρίση υποθέσεως και προβάλλοντας τον ίδιο λόγο ακυρώσεως με εκείνον που έγινε δεκτός με την υπό κρίση προσφυγή.

108 Επομένως, από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι το ΕΣΕ θα υποχρεωθεί να καταβάλει, πέραν του περιορισμένου ποσού της εκ των προτέρων εισφοράς της προσφεύγουσας, τα ποσά των εκ των προτέρων εισφορών άλλων ιδρυμάτων που άσκησαν παρόμοια προσφυγή.

109 Κατά συνέπεια, δεν αποδείχθηκε ότι η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως με άμεση ισχύ θα μπορούσε να υπονομεύσει τη σταθερότητα της ζώνης του ευρώ και τη χρηματοπιστωτική σταθερότητα της Ένωσης.

110 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν συντρέχει λόγος να γίνει δεκτό το αίτημα του ΕΣΕ να διατηρηθούν σε ισχύ τα αποτελέσματα της προσβαλλομένης αποφάσεως κατά το μέρος που αφορά την προσφεύγουσα.

Επί των δικαστικών εξόδων

111 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το ΕΣΕ ηττήθηκε, πρέπει να φέρει τα δικαστικά έξοδά του, καθώς και τα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το σχετικό αίτημά της.

112 Σύμφωνα με το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, η Επιτροπή φέρει τα δικά της δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δέκατο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Ακυρώνει την απόφαση SRB/ES/2022/46 του Ενιαίου Συμβουλίου Εξυγίανσης (ΕΣΕ), της 8ης Αυγούστου 2022, περί ανακλήσεως της αποφάσεως SRB/ES/SRF/2018/03 του ΕΣΕ, της 12ης Απριλίου 2018, σχετικά με τις εκ των προτέρων εισφορές για το 2018 προς το Ενιαίο Ταμείο Εξυγίανσης, στο μέτρο που αφορά τα ιδρύματα τα οποία μνημονεύονται στο παράρτημα I της παρούσας αποφάσεως και με την οποία υπολογίζονται οι εκ των προτέρων εισφορές για το 2018 των ιδρυμάτων αυτών προς το Ενιαίο Ταμείο Εξυγίανσης, κατά το μέρος που αφορά την de Volksbank NV.**

2) **Το ΕΣΕ φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων του, τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η de Volksbank.**

3) **Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της.**

Kornezov Buttigieg Hesse

Petrlík Spangsberg Grønfeldt

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Φεβρουαρίου 2025.

(υπογραφές)